

A Regra de Platino

Chámana «a Regra de Platino». Todos coñecemos a grandeza da Regra de Oro («fai ao outro o que queredes que che fixesen a ti») e precisamente dela nace o que pode considerarse unha evolución mesmo máis universal: «esfórzate por comprender que queredes o outro que lle fixesen e actúa en consecuencia».

Quizá precisamente aquí poidamos recoñecer unha das formas máis auténticas do amor: atoparnos de igual a igual, cada un coas súas fortalezas e as súas fraxilidades, nunha relación de reciprocidade e respecto, recoñecendo o valor e a dignidade de cada vida mesmo nos contextos máis difíciles. Trátase de mirar con atención a quen teño ao lado, sen ignoralo.

«O verdadeiro amor ao próximo —afirma Chiara Lubich— non fai ningún mal»¹. De feito, se amamos, evitamos toda forma de mal, tanto cara a nós mesmos como cara aos nosos irmáns e irmás. O primeiro paso para amar ao próximo é, precisamente, non facerlle dano. Pero para chegar a amar plenamente é necesario ser creativos no amor: o papa Francisco lembrábanos que non basta con non facer o mal ao próximo, senón que é necesario elixir facer o ben, aproveitando todas as ocasións que se presentan.

Sabémolo: ningún de nós pode dar o que non ten, e só recoñecendo que todos fomos amados nalgún momento, podemos liberar plenamente os nosos dons cara aos demais.

Como vivir, entón, esta Idea do Mes? Volvamos poñer o amor no centro da nosa vida. Amemos aos demais de xeito concreto, con creatividade e imaxinación e, sobre todo, cunha escoita profunda, que vén «de dentro», do corazón.

Doris, unha moza de Escocia, cóntanos: «Nas nosas visitas habituais a un refuxio para persoas sen fogar, entro nun mundo moi diferente do meu. Sei que non importa tanto o que eu sento, senón amar. Un día, un home cunha profunda tristeza no rostro confiouse que sentíase disposto a acabar con todo, que mesmo quería morrer. Simplemente púxenme a escoitalo e despois compartimos un bocadillo e un café. E comprendín que escoitar e estar presente xa era unha forma de demostrar amor. Cando chegou o momento de irme, abrazoume con forza e sorriume, dicíndome que o que estabamos a facer era moi importante, non só para el, senón para todos os que estaban alí. Sentín a increíble forza do amor. Quizais non o “salvei”, pero a súa gratitude encheume de alegría, e iso, por si só, xa é algo moi poderoso».

¹ C. Lubich, *Palabra de vida*, setembro de 1993, en *Palabras de Vida/2 1991-2006* (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2006, p. 77.